

ת"פ 42479/02/14 - מדינת ישראל נגד איתי הירש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42479-02-14 מדינת ישראל נ' הירש

בפני	כבוד השופטת הדסה נאור
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יוני חדד
נגד	
נאשם	איתי הירש ע"י ב"כ עו"ד שחר מנדלמן

החלטה

1. הנאשם, עו"ד במקצועו ובהכשרתו, הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בעבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר (בנסיבות מחמירות), שימוש במסמך מזויף וקבלת דבר במרמה (בנסיבות מחמירות).

2. בפתח הישיבה, שנקבעה לשמיעת הטיעונים לעונש, ביקש ב"כ המאשימה להגיש, כחלק מראיות המאשימה לעונש, פסק דין של בית הדין למשמעת של לשכת עורכי הדין במסגרת הליכים שננקטו נגד הנאשם בעניין אחר.

ב"כ הנאשם התנגד להגשת המסמכים. לשיטתו, סעיפים 187 (א) ו-188 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החוק") מתירים קבלת ראיה על החלטות בית משפט או בית דין הדין **בפלילים** הנוגעות לנאשם. לטענת ב"כ הנאשם, קובלנה בבית דין משמעת בגין עבירות משמעת איננה בגדר דיון פלילי ועל כן ב"כ המאשימה מנוע מהגשת מסמכים אלו.

3. דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית המעגנת את בקשתו של ב"כ המאשימה קבועה בסיפת סעיף 187 (א) לחוק וקובעת כדלקמן:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, יביא התובע

לעניין העונש ראיות בדבר הרשעותיו הקודמות של הנאשם, ובדבר החלטות בית המשפט ובית דין לעניין ביצוע עבירה על ידו, אף בלא הרשעה, ורשאי הוא גם להביא ראיות אחרות לעניין זה".

סעיף זה מבסס את זכותו של ב"כ התביעה להגיש ראיות נוספות (פרט לרישומי הפלילי של הנאשם) במעמד הטיעונים לעונש.

לענין זה התייחס כבוד השופט א' רובינשטיין ברע"פ 9718/04 מדינת ישראל נ' טאלב נואורה (פורסם בנבו, 25.11.07):

"לשון החוק ודברי ההסבר תומכים אפוא בבסיסם בגישה לפיה בידי התביעה להביא בשלב פרשת העונש, ראיות רלבנטיות לנושא העונש. מהן הראיות הללו? השופט (בדימ') יעקב קדמי מתייחס בספרו סדר הדין בפלילים (חלק שלישי - הליכים שלאחר כתב אישום (ב), מה מעודכנת -תשס"ג, עמ' 1179), להיקף הראיות שניתן להציג בשלב הטיעון לעונש: "הדרך פתוחה בפני התביעה להביא ראיות אחרות להחמרה, כגון: ראיות בדבר אופיו המושחת של הנאשם (עדות אופי); או בדבר מידת הנזק שנגרם על-ידי ההתנהגות שבגינה הורשע הנאשם (אם נזק לגוף ואם נזק לרכוש), וכיוצ"ב נסיבות וגורמים מחמירים (למעט "נסיבות מחמירות" המהוות חלק מהגדרת העבירה ...) (ההדגשות אינן במקור - א"ר)". בדומה, הביע בת"פ (נצרת) 1069/05 מדינת ישראל נ' סלימאן דחלה ואח' [אתר נבו] (לא פורסם) השופט אברהם דעתו, כי "לפי הבנתי את הסיפא לסעיף 187(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ('...ורשאי הוא גם להביא ראיות אחרות לענין זה') - היא נותנת בידי תובע להגיש כל ראיה העשויה להיות בעלת השלכה לענישתו של נאשם. המלים 'לענין זה' מכוונות לעונש (קרי - ראיות לענין העונש), ולא להוכחת עברו הפלילי של הנאשם גרידא (ענין הנזכר ברישא לס"ק זה)"; (ראו גם ע"פ (חיפה) 1360/04 מדינת ישראל נ' מונתסר [אתר נבו] (לא פורסם) (השופט אלרון)). יש מהן, מן הראיות הללו, כאלה הקשורות בנאשם עצמו ושלא ניתן היה להביא בשלב הכרעת הדין, כגון הרשעות קודמות."

מכאן, כי הן החוק והן הפסיקה קובעים כי ב"כ התביעה יהיה רשאי להגיש במסגרת הטיעונים לעונש כל ראיה

רלוונטיות לעניין העונש, זאת בנוסף לכל ראייה אחרת הקשורה לעברו הפלילי של הנאשם.

4. סוף דבר

אשר על כן, בקשתו של ב"כ המאשימה מתקבלת.

ב"כ המאשימה יגיש את השלמת טיעוניו בכתב ואת המסמכים הרלוונטיים עד תאריך **29.10.15**, עם העתק לב"כ הנאשם.

ב"כ הנאשם יגיש השלמת טיעונים בכתב בהתייחס למסמכים שיצורפו עד תאריך **5.11.15**, עם העתק לב"כ המאשימה.

מועד מתן גז"ד נדחה לתאריך 12.11.15 שעה 10:30.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה באמצעות הפקס לצדדים.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשע"ו, 25 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.